

DE DROMER EN DE WOLF

Shewolf

De dromer en de wolf

Ineke Vander Aa

Eerste druk
2022

Schrijver: Ineke Vander Aa
Omslagontwerp: Ineke Vander Aa
Omslagillustratie: 'Picacho Peak' Arizona/Shutterstock, Bigstock
Fotografie: Stijn Wils
ISBN: 9789464653380
Uitgeverij: Brave New Books

© Ineke Vander Aa, 2021

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm,
internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke
toestemming van de auteur.

www.dedromerendewolf.be
www.inekevanderaa.com
Facebook: Ineke Vander Aa
Instagram: [ineke.shewolf](https://www.instagram.com/ineke.shewolf)

Voor alle dieren
hond, mens en andere
die elkaar leren
om te leven
maar bovenal
voor Scout

INHOUD

Voorwoord	9
Hoofdstuk een: Wandelende regen	11
Hoofdstuk twee: Waar de eenden slapen	87
Hoofdstuk drie: American dream	131
Hoofdstuk vier: Ontwaken	179
Nawoord	231
Merci	233
Citaten	235

VOORWOORD

In het Uto-Azteekse Tohono O'odham is *juhk* een woord voor regen, en *him* een woord voor wandelen. Samen vormen ze *juhkhim*: wandelende regen. De woorden uit deze bijna uitgestorven taal zijn nauwelijks letterlijk te vertalen. De regen uit de Sonorawoestijn is niet dezelfde als de Europese miezel of slagregen. Ook het O'odham-begrip van wandelen is niet hetzelfde als het onze. Het is een taal uit een andere wereld en een andere tijd. We kunnen de woorden in onze letters gieten en ze met onze westerse tongval proberen uit te spreken, maar we zullen ze nooit vatten zoals alleen het O'odham-volk ze kan begrijpen.

Op een gelijkaardige manier kunnen we alleen naar honden kijken zonder de wereld ooit echt te zien zoals zij hem ervaren. En omgekeerd. Maar soms gebeurt het dat de twee met elkaar verbonden geraken. Dan leven hond en mens in een realiteit waarin grenzen tussen soorten vervagen. Dit is zo'n verhaal, geïnspireerd door ware gebeurtenissen. Met respect voor ieders privacy werden namen, personages, beschrijvingen en avonturen met het fictieve verweven. Wat echt blijft, altijd, is wat het verhaal bij jou losmaakt.

Ineke Vander Aa
april 2022

HOOFDSTUK EEN

WANDELENDE REGEN

De woestijnlucht is zo heet dat de regen verdampt voordat hij de grond raakt. Met duizenden voetjes wandelt de regen over het land terwijl de aarde droog blijft. Je kan de regen zien. De grijze strepen vertellen dat hij valt. En toch druppelt het daar beneden niet.

Een beetje oranje is de aarde. Kruimelig. Krokant vanbuiten en zanderig vanbinnen. Als een crumble die vers uit de oven komt. De hete ovenlucht die je wimpers krult, dat is woestijnwind.

Wie opkijkt van de krokante aarde, ziet een vaalgroen waas over het landschap. Van ver lijken de struikjes met z'n velen te zijn. De cactussen zien eruit als het decor van een western. Ze zijn lang en stekelig, en nog hoger en dikker van dichtbij. Er passen geen twee armen omheen. Altijd zit er ergens een holletje in dat verlaten lijkt door een lang vervlogen vogel. Een oud kogelgat, misschien. Elk vergezicht gaat gepaard met flarden van Ennio Morricones muziek. Hier hoorde hij de noten voordat hij ze neerschreef.

De wervelwindjes zijn alleen zichtbaar omdat ze bruin stof doen rondcirkelen, alsof iemand met een reuzenvinger in de lucht roert. Ze komen en gaan zo vaak dat niemand er nog van opkijkt. De bestuurder van een pick-up truck houdt alleen zijn stuur wat steviger vast wanneer hij erdoor rijdt.

De lucht van de Sonorawoestijn is altijd weids omdat er geen bomen of hoge gebouwen zijn om hem te verstoppen. Weg van de wandelende regen, hier onder het heldere blauw, staan woonwagens. Daar rijdt de pick-up naartoe. Geluid heeft hier zoveel plaats dat het geknispert onder de banden tot ver te horen is.

De truck stopt bij een van de woonwagens. Een man stapt uit. Hij tuurt naar de vettige ramen van de stacaravan, die in zijn zonnebril weerspiegelen. De man zucht vanuit het diepste van zijn

keel als iemand die anticipeert op ergernis. Met beide handen trekt hij zijn broek tot over zijn heupen. Dan zet hij trage, wijde stappen naar de deur.

Iemand opent hem. De man gaat naar binnen.

Er klinkt gestommel, alsof er plots hevig wordt gedanst daarbinnen. Een ratelslang die toevallig vlakbij is, maakt dat hij wekomt.

Niet zoveel later komt de man naar buiten. Aan een leiband loopt nu een scharminkeltje mee. Van ver ziet hij eruit als een grijs wolfje op hoge, witte poten. Hij trippelt over de grond alsof hij geen geluid wil maken, of misschien is de aarde heet onder zijn poten.

De zon glinstert op de uitstulpingen van zijn ribben. Het masker op zijn gezicht lijkt met een fijn penseel te zijn geschilderd. Zwart, zilver en wit. Met zijn kop laag en zijn staart tegen zijn buik, loopt hij mee aan het einde van de lijn. Bij de pick-up trekt de man met de spiegelogen het wolfje dichterbij, zodat hij hem op de voorbank kan tillen. Achter het grote raam rijdt het scharminkeltje weg uit het woonwagenpark. Wie weet waarheen.

Op de zandweg blijft een stofwolk achter die opgaat in de lucht. Sommige deeltjes wiegen naar de grond. Andere reizen met de wind enkele meters achter de truck, daarna kilometers via de plantenzaadjes en dieren waarop ze landen. Uiteindelijk zullen ze zo ver reizen dat ze water raken en zo continenten zullen oversteken. In de achteruitkijkspiegel valt daar nog weinig van te merken. De wolk verdwijnt en Juhki's thuis wordt kleiner in de verte.

Het gras kriebelt onder zijn poten. Het smaakt naar groen en ruikt naar water. Water dat ook onder de grond zit. In buizen.

Met zijn neus tegen de grond trippelt Juhki langs de rand van het grasperkje. Van watersproeier naar watersproeier. Hij blijft staan en snuift. Als hij uitademt, blaast hij de lucht op die zich

vastgrijpt aan deeltjes aarde. Een stoffig wolkje dwarrelt rond zijn neus en kan niet anders dan zich blootgeven.

Water. Hier.

Met zijn klauwen krabt hij een stukje gras weg, waarna hij het snuif-en-ruikproces herhaalt.

Hier. Bijna.

De aarde is nu zwart en zo vochtig dat het aan zijn snoet plakt. Met beide voorpoten graaft hij een putje tot hij de buis raakt die het water voor hem dacht te verstoppen.

Hebbes.

Misschien verschoof de zon enkele centimeters eer Spiegelogen naar buiten komt. Misschien zelfs niet. De man laat zijn sigaret vallen. Heel even ademt hij niet. Wat vanmorgen een grasperkje was, is nu een opgravingsterrein. De buizen van het bewateringssysteem liggen bloot en schoongeveegd als een archeologische vondst. Hier en daar ontbreekt een stuk, dat nu elders ligt met afgeknaagde uiteinden.

Op een zelfgemaakt heuveltje staat het wolfachtige dier: even mager als gisteren, maar nu met zwarte poten en een brede grijns.

In dit huis ruikt alles naar Roo. Het tapijt, de sofa, de spleetjes tussen de vloertegels en de muur waartegen Roo vaak ligt. De lucht, alle dekentjes en speelgoed. Roo is een grote bruine hond met amberkleurige ogen. Hij wordt ook Kangoeroe genoemd, omwille van zijn veerkrachtige achterpoten waarmee hij de straat op spurt als iemand de deur niet snel genoeg sluit. Als een hinde huft hij tot in de speeltuin op de hoek van de straat. Zijn oren flapperen dan nog wat boven de struiken, waar hij lawaaierig wordt achtervolgd door Spiegelogen en zijn vrienden.

Roo leert Juhki de nekgreep waarmee hij Juhki bij zijn hals door de tuin sleurt onder een goedaardig gehijg. Op zijn rug gesmakt is Juhki een onhandige weelde van poten en verse

hoektanden die glinsteren in het avondlicht. Dan staat Spiegelogen op het terras met de andere mensen waarnaar dit huis ruikt. Ze lachen. Het is iets wat mensen doen. Er was een tijd dat Juhki daaraan moest wennen, want mensen die lachen tonen hun tanden en maken onvoorspelbare, harde geluiden. Ze zien er dan anders uit dan ze ruiken. Wild en vriendelijk tegelijk. Ondertussen weet Juhki dat wanneer mensen lachen, ze meestal naar hem kijken. Het is dan een kwestie van tijd eer ze naar hem toe komen om samen wild te doen. Wild doen is het plezierigste wat er is. Hoe harder de mensen op het terras lachen, hoe luider Juhki en Roo grommen en naar elkaars wangen happen. Niet voor echt.

Het zijn aardige mensen. Als Juhki lang genoeg op de gladde vloer trippelt, staat Spiegelogen op en deelt hij brokken uit. De anderen toveren soms beentjes uit de kast, maar kijken meer naar Roo dan naar Juhki. Zij ruiken soms een beetje vijandig. Een beetje maar. Hun wenkbrauwen zijn dan gefronst, ze kijken naar beneden en lopen tegen Juhki aan. Zo hard dat hij ervan wankelt, soms. Juhki kijkt hen dan even na en volgt Roo dan naar buiten. Als mensen zo kijken, loopt Roo altijd naar buiten.

Omdat Roo binnen mag komen, mag Juhki het ook. Er is zoveel plaats binnen. De keuken is zo groot als de woonkamer van vroeger. Hij lijkt minder lang hier, en botst minder tegen dingen op.

Mensen zitten graag tussen muren en onder plafonds. Dat heeft Juhki al geleerd. Het is lekker koel hier, en het ruikt altijd naar eten in de kasten. Op de sofa mag alleen als de mensen er niet zijn. Roo doet het voor. Maar Roo verklapt zichzelf minder, want Juhki verliest meer haren. Witte, donzige vlokken. Ze dwarrelen overal om hem heen, als toverstof.

Terwijl Roo op de sofa ligt, knaagt Juhki aan de uiteinden ervan. Dat doet deugd aan zijn tanden die als bergen door zijn tandvlees snijden. Alsmar groter worden ze. Van knagen wordt Juhki kalm. En wanneer hij kalm wordt, voelt hij pas hoe moe hij is. Dan ligt hij tussen zijn vlokken op de mat, bij de stukken sofa.

In de straat van Spiegelogen zijn de huizen wit, beige of bruin en hebben ze allemaal bijna dezelfde vorm. In voortuintjes prijken mesquite-bomen en cactusvarianten. Ze zijn zo netjes onderhouden dat ze vals lijken. De straat is breed en wagens rijden er traag. Altijd schijnt de zon.

Op afvaldag staan alle vuilnisbakken recht op het schone voetpad geschikt, en diezelfde avond zijn ze allemaal weer weg. Er wandelen zelden mensen buiten. Daarvoor is het te warm, of misschien is de winkel te ver weg. In ieder geval is het zo stil in die straat met geschilderde gevels en plastic voortuintjes dat het er op een verlaten filmset lijkt. Alleen de occasionele tiener op zijn skateboard verraaft het bestaan van dagelijks leven. Zijn hand omklemt een papieren zak met grijze vlekken waardoor het hamburgervet sijpelt.

In het beige huis naast Juhki en Spiegelogen wonen Alex en Violette. Hij speelt een computerspel terwijl zij een boek leest. Hij nipt van een flesje bier, zij van een tas thee. Het is eigenlijk te warm voor thee. Het is een van die kleine gewoontes die plots een troostende rol hebben gekregen sinds alles zo anders is, zoals met een dekentje op de sofa zitten. Daar is het 's avonds ook te warm voor en toch doet ze het.

In de slaapkamer ligt een luchtmatras en in de woonkamer staan dozen. Hun meubels varen nog door het Panamakanaal. Daarom zit hij op de grond en zij op het keukenaanrecht.

Alex en Violette leerden elkaar kennen toen ze nog grote kinderen waren. Zij bevond zich in een fase waarin ze weigerde haar haren nog te kammen. Wassen deed ze wel, borstelen of kammen niet. Aan de lunchtafel op school tuurden mooie meisjes afkeurend naar haar natuurlijke dreadlock. Het was er maar eentje, de rest van haar haardos krulde alle richtingen uit. Violette weigerde haar haren te kammen met de intentie om er netjes uit te zien voor anderen. Als ze haar haren niet wilde kammen, kamde ze haar haren niet. Basta.

Onderweg naar school loerde Violette naar het treinstation terwijl haar geest zich langzaam liet verdoven door een dikke rookwolk. Als ik nu gewoon op een willekeurige trein stap, dacht

ze, weg van hier. Gewoon weg van hier. Weg van gesprekken over tv-programma's. Weg van de verstikkende verwachtingen. Om kwart na acht de schoolpoort door om de rest van de dag te luisteren naar onzin tussen kwebbelende tieners. In het rijtje lopen. Opstaan en gaan zitten op het belsignaal. Zwijgen en imiteren. Zich laten klaarstomen voor een leven van maandag tot vrijdag. Negen tot vijf. Weekend om de was te doen.

JUST A SMALL-TOWN GIRL
LIVIN' IN A LONELY WORLD
SHE TOOK THE MIDNIGHT TRAIN GOIN' ANYWHERE

Violette stapte nooit op die trein. In plaats daarvan bekladde ze de schoolpoort met graffiti en troostte ze zichzelf met de wonderen van hogere sferen. Ze rookte haar eerste joint van de dag vanuit haar slaapkamerraam. In het stadspark deelde ze bankjes met mensen waartegen niemand anders wilde praten. Niet dat ze veel tegen elkaar te zeggen hadden. Violette glimlachte dwaas naar mensen met hoge benen en kleine diertjes die in de struiken zaten te giechelen.

Haar lievelingskleur was purper, zoals haar naam. Ze droeg te grote kleren omdat Tupac dat ook deed, en ze rook naar sigaretten en wierook. Zo'n puber was Violette toen ze Alex leerde kennen.

Hij woonde in de wijk vol villa's, in schril contrast met de sociale woonwijk waarin Violette de buurvrouw van drie huizen verder hoorde niezen.

Alex kwam uit Amerika, het land dat alles was wat Vlaanderen niet was. Het land uit de films met *roadside diners*, *highschools* en karakters als Samuel L. Jackson. Die had je hier niet. In Alex' zelf geknutselde bar rook het naar gemorste cocktails. Hier dronken ze met vrienden tequila en zongen ze: *'We are the champions, my friend.'* Alex droeg T-shirts van visnetten en kleurde zijn ogen zwart. Hij figureerde in video-clips en tourde mee met rockbands. Alex was alles wat Vlaamse jongens niet waren. Zijn zorgvuldig nonchalant gemodelleerde haren mocht niemand

aanraken. Hij wierp glazen tegen de muur en hamerde de kurk van een fles champagne, waarna hij van de scherpe randen van de fles dronk. Hij ging op bezoek bij vrienden en poepte in hun badkuip. Dat was Alex.

JUST A CITY BOY
BORN AND RAISED IN SOUTH DETROIT
HE TOOK THE MIDNIGHT TRAIN GOIN' ANYWHERE

Ze hoorden nergens thuis, hij en zij. Ze droomden allebei van vertrekken. Ooit. Ergens waar het leven echter was. Australië. Thailand. Nieuw-Zeeland. Amerika. Overal behalve Vlaanderen. Hier hadden alle mensen een pact gesloten waar Alex en Violette niets over wisten. Alsof iedereen elkaar stiekem verstond en op de hoogte was van regeltjes die hun waren ontgaan. Iedereen deed alsof en leek te zijn vergeten hoe ze daarmee op konden houden. Hoe oprechter Alex en Violette zich gedroegen, hoe vreemder ze werden aangekeken. Alsof ze gek waren, allebei. Emoties waren er blijkbaar niet om te tonen, dat wisten ze nog niet. Moeilijk, werden ze genoemd. Eigenzinnig en rebels, alsof dat negatieve begrippen waren.

Bij elkaar haalden Alex en Violette adem. Ze begrepen elkaar, dachten ze. In ieder geval voelden ze zich bij elkaar minder alleen. Wanneer ze samen waren, hoorden ze ergens thuis. Ze trokken in een appartement en verfden de muren zwart en goud. Nergens woonden ze lang. De onrust die in hen huisde, explodeerde in sneuvelend meubilair, gebroken ramen en geruïneerde tapijten. Ze waren zo gewend aan elkaars geweld dat ze er niets vreemd aan vonden. In het begin schrokken ze van elkaars intensiteit en de steekvlammen die ze bij elkaar ontstaken. Maar als je ergens om geeft, dachten ze, dan voel je ervoor. En als je ergens voor voelt, dan uit zich dat in je gedrag. Ze leegden een fles Cointreau terwijl ze tegen elkaar tekeergingen over maatschappelijke onderwerpen, wierpen de fles tegen de muur in stukken, sloegen met deuren en kropen daarna stilletjes tegen elkaar in bed.

Het was niet persoonlijk. Hij was niet echt boos op haar, en zij niet op hem. Ze waren vooral allebei ontgoocheld in de wereld, en begrepen elkaars dromen en frustraties zoals niemand anders dat kon.

Violette was beter dan Alex in het behouden van een job. Ze kon zich tenminste lang genoeg plooiën naar de norm om dat maandelijkse loon op te strijken. Maar door de hoge ramen van haar kantoortje zag ze de duiven. Naar hen bleef ze vaak kijken. Ze leken figuren uit een andere wereld. Uit een échte wereld waarin de lucht scherper rook. Een wereld buiten deze muren. Een wereld buiten deze uren.

Op een ochtend reed Violette in een rammelende wagen naar haar werk. Onderweg zag ze een lage mist hangen over een schapenweide. De dieren bewogen traag in de stilte. Hun beige mantels verdwenen in het wit van de wolk. Over een kwartier moest ze de lichten aanknippen. Aan haar bureau zitten. Haar mails checken. Alleen zijn met het klakkende geluid van haar voetstappen op de betonnen vloer, onderweg naar de printer.

Terwijl ze het kruispunt over reed, keek ze naar het gelige groen waarop de schapen stonden. Daar. Bij het sappige scheuren van het gras tussen hun tanden. Daar was het echte leven. Bij het gezapige herkauwen en bij hun mediterende blikken. Bij de geurloze dauw. Bij de lucht op haar wangen. Bij de roep van de kraai.

De file schoof op en de dieren verdwenen in haar achteruitkijkspiegel. Voor haar was er maar één richting en dat was rechtdoor. Tot het volgende kruispunt, voorbij het schooltje waarin kinderen ervoor werden klaargestoomd om in vakjes te leven. In auto's. Altijd onderweg.

Er was geen baas die Alex kon temmen, maar hij deed wat hij moest doen om zijn deel van de rekeningen te betalen. Wat Alex precies deed, was onduidelijk. Een uitleg had hij altijd klaar, maar die zat zo complex in elkaar dat Violette geen moeite meer deed om het te begrijpen. Ze vertrouwde hem. Alex verkocht spullen die in andere landen stonden en hij liet ze overvliegen via tussenpersonen. Zoiets. Het leverde geen voorspelbare, maandelijkse loonbriefjes op, maar het was voldoende. Soms meer

dan voldoende. Dan ontkurkte hij een fles Dom Perignon en vlogen ze *first class* naar de Phiphi Islands. Andere maanden maakte Violette een strak budget op om boodschappen te kunnen betalen.

Alles wat ze deden, deden ze om de huur te kunnen betalen. Een auto aan te schaffen. Naar de supermarkt te kunnen gaan. Te reizen. Vier weken van de tweeënvijftig waarin ze konden ontsnappen aan de druk van conformisme.

Violette dacht het hardste aan de schapen wanneer ze in de refter zat van haar werk, terwijl ze dagelijkse gesprekken probeerde te ontwijken. Het was er een dimensie van repetitiviteit. Aankomen, koffie drinken, praten over de kinderen, een mufte lunch uitpakken en praten over projecten en collega's, nakletsen over een mislukte date en weer achter een scherm gaan zitten tot de namiddag verdween. De dag erna opnieuw. Zuchtend opstaan en te laat komen voor het échte leven. Kadang. Het geluid van de prikklok. Rode letters: twee minuten te laat.

's Avonds knipte Violette thuis alle lichten uit en verlichtte ze de kamers alleen met kaarsen. Ze huurde achttiende eeuwse jurken en leerde ademen in een keurslijf. In het weekend trok ze naar de oudste archieven van de bibliotheek waar ze onder bewaking tussen handgeschreven logboeken snuisterde. Ze schreef een chaos aan fragmenten en verdween daarbij in de alternatieve wereld van haar personages. Eerst dacht ze vaak aan hen. Daarna bezaten ze haar.

Hoe ouder, hoe vreemder, zeiden haar vriendinnen over haar.

Alex werd een virtueel personage in de straten van Los Angeles. Violette sloot zich op in de zolderkamer en schreef. Ze hielden elkaar vast in het donker en huilden alleen.

'Ik wil naar huis,' zei hij op een dag, en ze wist dat hij Amerika bedoelde. 'Het voelt alsof het leven stilstaat hier, en dat het alleen daar verdergaat. Alsof we alles missen hier.'

'Jammer dat je gaat,' zei Violettes werkgever, 'ik had je graag zien doorgroeien binnen ons bedrijf.'

Violette dacht aan de refter en glimlachte. De weidse Amerikaanse lucht fonkelde al in haar ogen.

Ze verkochten hun spullen en hielden een vaarwelfeest. Ze zou nooit meer terugkomen. Dag, allen. Ik ga leven.

Samen zegden ze de wolken, de Vlaamse verzuring, de saaiheid van de dagen, het juk van geld en status, hun vrienden en familie vaarwel. Ze zegden alles behalve de poezen vaarwel. Op de mat van de Amerikaanse badkamer wassen ze de cargo uit hun herinnering.

Het lijkt wel of er plots overal drollen onder de grond zitten. In de put van gisteren zit een drol van hemzelf. Die heeft Juhki daar niet gelegd. In de put van eergisteren hetzelfde. Alsof de drollen vannacht achter het muurtje vandaan liepen en zich hier ingroeven.

Dat kan toch niet.

Nee.

Hier zijn Spiegelogens geursporen. Van het muurtje naar de put. Naar het muurtje, naar een andere put.

Argwanend neemt Juhki de lucht op die uit de putten wasemt. In elke put zit een drol. Hij richt zich op en kijkt om zich heen. Roo ligt op het terras. Wanneer de zon zo hoog staat, komt Roo amper op het gras dat nu knispert onder Juhki's poten.

Met een krachtige zucht krabt Juhki aan het droge gras. Stukjes drol spatten van zijn teennagels. Nu stinkt het overal naar dezelfde drol. Het is een oud, uitgedroogd exemplaar. Kleeft minder.

Met zijn neus tegen de grond schuimt hij het bruine gazon af.

Hier. Hier is de aarde losser. Met zijn oren gespitst en zijn neus druppelend op de dorstige grassprietten zet hij zijn nagels in de grond. Hij graaft, stopt en snuift aan de droge aarde. Graaft, stopt en snuift totdat de koele ondergrond overal ligt. Dan legt hij zijn witte buik op het bruin en hijgt hij naar de lucht.

Er zit alleen een tuinmuur tussen Juhki en Violette. Hij heeft haar al geroken, en zij heeft hem al gehoord. Ze leven op enkele meters van elkaar en hebben er geen idee van wat ze ooit voor elkaar zullen betekenen. Hij ligt in een nieuwe put, tot ergernis van Spiegelogen die net naar buiten stapt, en zij knipt binnen de plafondwaaier aan.

In haar slaapkamer gaat Violette achter een tweedehands schrijftafeltje zitten. Haar knieën raken de muur. Het monetaire juk had haar achtervolgd en nu tuurt ze naar een ander scherm tussen andere muren. De schrijfpodracht waar ze zich op concentreert, gaat over kippen die levend gekookt worden voor een populaire voedselketen. Er moeten te veel kippen worden geslacht binnen te weinig tijd om hun dood te controleren voordat ze in een pruttelende reuzenkom worden gedompeld. De dierenrechtenorganisatie waarvoor ze werkt, hoopt dat mensen het zo verschrikkelijk vinden dat ze stoppen met kip eten. Althans van die restaurantketen. Maar dat zou niet gebeuren, denkt Violette. Natuurlijk niet. Kip eten ze en kip zullen ze blijven eten. Bleekwater en faeces met een sausje van trauma.

Mensen shockeren met trieste dierenverhalen leidt tot defensiviteit. Het gros van de mensen sluit liever de ogen dan een besef van de realiteit te ontwikkelen. Dat is zo tegenstrijdig met hun wereldbeeld, wat op zijn beurt veelal een creatie is van invloedrijke industrieën die het op profijt gemikt hebben. De vleesindustrie bijvoorbeeld. De mensen zijn zo doorspekt van economische manipulatie dat zelfs beelden van dierenleed niet tot hen doordringen. Ze verzinnen redenen om het niet al te ernstig te nemen, bijvoorbeeld dat dieren niet voelen zoals mensen. Dat maakt het minder erg. En dus scrollen ze voorbij foto's van bloedende varkens en kaalgepikte kippen, eten ze kippenvleugels met barbecuesaus en trakteren ze hun kinderen op zieke koeien tussen broodjes.

Violette werkt een zin af en klapt haar laptop dicht. Het is nog maar tien uur en het is al heet. Ze staat op, sluit de

zonneblinden en zoekt de koelte op van de keuken. Daar staat een fles op het aanrecht.

Als de wereld te scherp is, helpt het om het licht wat te dimmen.

Ik denk dat het wel oké is, denkt Spiegelogen die eigenlijk Carter heet. Hij staat in de woonkamer en kijkt naar Juhki en Roo. Roo ligt met zijn lange poten op de sofa. In zijn ogen blinken kwajongensstreken.

Enkele maanden geleden keerde Carter terug uit Afghanistan. Hij werd als marinier ontslagen wegens lichamelijke en emotionele trauma's. In zijn ouderlijke huis was het dagelijkse leven confronterend veilig en ordinair. Op een dag stapte hij op zijn Harley-Davidson en bromde hij naar Phoenix, Arizona. Hier begon hij aan de school voor automechanica en huurde hij een kamer bij een koppel. Roo reisde met hen mee vanuit California, en initieel hadden ze het een fijn idee gevonden dat Carter ook een hond zou adopteren. Het zou Roo misschien helpen om een vriendje te hebben. Misschien zou hij dan minder spullen stukbijten en minder weglopen. Op het internet had Carter een advertentie gezien voor Juhki, een zes maanden jonge husky-mix. Tot zijn ontzetting had hij de pup uit een woonwagen geplukt tussen de stront van zeven andere honden. Juhki bleek vanaf de eerste dag nog heviger dan Roo, verliest plukken haar en volgt Carter op de voet met een waterachtige glans over zijn grote, donkere ogen.

Hij moet eraan wennen om alleen te blijven, denkt Carter, anders leert hij het nooit.

Juhki staat op en tracht Carter te volgen, maar voor zijn neus gaat de deur dicht.

Onmiddellijk staat Roo op en loopt hij naar het keukenaanrecht. Daar plukt hij een zonnebril vandaan, die hij meeneemt naar de woonkamer.

Hoe traag of snel de tijd in het huis voorbij gaat, weten alleen Roo en Juhki. In mensentijd rijdt de pick-up een half uurtje